

другитѣ камъни можа да прибави още единъ.

Изминаха много години. Пжтуването вече омръзна на този богаташъ. Започна да болѣдува, стана недоволенъ и зълъ, сърдѣше се често.

Прѣдишнитѣ му приятели започнаха да го посѣщаватъ по-рѣдко и напоследъкъ не идваше вече нито единъ. Скъпоцѣннитѣ камъни блѣстѣха на срѣца му, но не можеха да развеселятъ намръщеното му лице. Колкото повече остарѣваше, толкова по-самотенъ и нещастникъ се чувствуваше той.

Единъ денъ, когато бѣше най-много отчаянъ, при него влѣзе едно младо и хубаво момиче и му каза:

— Азъ съмъ дѣтето, което вий веднажъ спасихте отъ смъртъ и гладъ. Дойдохъ да ви благодаря, и ако искате, азъ ще остана при васъ и ви гледамъ, защото чухъ, че сте сами чакъ и боленъ. . .

Той се трогна и ѝ стисна ржчичка и каза прѣзъ сълзи:

— Остани, ако обичашъ, мое дѣте!

Нѣколко години по късно този старецъ каза на младото момиче:

— Много рѣдки съкровища събрахъ прѣзъ живота си, но най-скъпото си ти— мое мило дѣте.

Едно вѣрно човѣшко сърце е най-хубавия скъпоцененъ камъкъ!

Прѣвела: Вероника.

Братче и сестриче.

Тѣ сж братче и сестриче —

Ликъ и прилика,

Лина е сестрата, Наско

Братчето се вика.